

Đề bài

Kể chuyện mười năm sau em về thăm lại mái trường hiện nay em đang học. Hãy tưởng tượng những đổi thay của cảnh vật và những sự việc có thể xảy ra.

Bài làm

Thời gian trôi qua thật nhanh. Giờ tôi đã hai mươi hai tuổi và đã trở thành một kĩ sư xây dựng, làm việc tại tỉnh nhà. Tuy bề bộn công việc nhưng tôi vẫn nhớ về mái trường xưa, nhớ những năm tháng học trò, ngày ngày cắp sách đến trường. Tôi nhớ nhất là năm học lớp sáu tại mái trường Trung học cơ sở Nguyễn Nghiêm. Thế là tôi quyết định về thăm lại trường cũ, nơi đầu tiên tôi hiểu mình đã lớn, đã là học sinh lớp sáu dưới mái trường cấp hai này. Chúng tôi trở về trường sau mười năm xa cách.

Hôm ấy, trời thật đẹp. Tôi và các bạn học cùng lớp 6A trở về trường cũ. Trên con đường quen thuộc ngày nào, cây me già thân thiết vẫn còn đấy, trầm ngâm đứng đợi. Lòng chúng tôi thật rạo rực. Xe dừng lại trước cổng trường, cảnh trường đổi khác đi nhiều. Trụ cổng được làm lại, hai cổng sắt to, đồ sộ trông bề thế hơn xưa. Sân trường được tráng bê-tông sạch đẹp. Chúng tôi tiến vào trong, mong tìm lại những kỷ niệm thời niên thiếu.

Hàng ghế đá vẫn còn, hàng cây xanh vẫn đứng đấy, những cây sấu lớn hơn nhiều, có cây đã già đi, chúng tôi vẫn ngửi thấy đâu đó có mùi hương quen thuộc. Phòng học được nâng cấp, quét vôi mới tinh. Nhìn các em nhỏ đang vui vẻ nô đùa trong sân trường làm tôi nhớ tiếng giảng bài ầm ập của thầy cô. Nhìn trường lớp khang trang, các phòng chức năng được xây dựng, chúng tôi thật vui sướng. Rồi chúng tôi vào phòng. Ban giám hiệu thăm các thầy cô giáo. Thầy cô giáo cũ vẫn còn, một số thầy cô đã nghỉ hưu hoặc chuyển đi trường khác. Các thầy cô giáo cũ vẫn còn nhớ chúng tôi, trù mến hỏi thăm chúng tôi về mọi mặt. Ôi! Lúc ấy lòng tôi không kìm được xúc động. Hình ảnh ngôi trường cũ thân yêu với thầy cô cùng các bạn đã hiện lên trong nỗi nhớ day dứt của mình. Chúng tôi xin phép thầy cô đi dạo một vòng xung quanh trường như dạo lại bài hát tuổi học trò. Tôi lên phòng bảo vệ thăm bác Tư. Bác vẫn vui tính như xưa nhưng trông bác già đi: *“Nước thời gian gội tóc trắng phau phau”*. Bác cháu chúng tôi ngồi trò chuyện một hồi thật lâu, thật vui vẻ.

Sau chuyến về thăm trường cũ, tôi thật tự hào về mái trường thân yêu ấy, nơi đã chấp cánh cho chúng tôi bay cao, bay xa, bay đến mọi miền của Tổ quốc. Dù có đi đâu, về đâu nhưng tôi sẽ lưu giữ mãi những hình ảnh của ngôi trường này, nơi có biết bao bè bạn thân thương, có bao thầy cô sớm hôm chăm sóc, trang bị tri thức mỗi ngày. Tôi yêu nơi ấy biết nhường nào.